

«Y a son demasiados los que la pasan mal, hemos dicho basta y echado a andar». Així deia una cançó revolucionària. Prou. Per fi s'ha acabat el temps. Arriba l'hora de la veritat i ja estem davant el possible sinistre total. Prou de l'inútil combat de convèncer les parts perquè dialoguin o siguin propositives. Ja entrem en la dinàmica d'acció/reacció i que ens agafin confessats. Ja estem en aquella «carn trista» de **Mallarmé** que converteix els somnis i les utopies en la realitat de les claraboies i de la sopa juliana. Prou. El preàmbul s'ha acabat. Celebracions apassionades, emocionants i potser efímeres de milers de ciutadans.

Al contraatac

Xavier Sardà

La nounada república, a l'uci

Després d'un dijous en què **Puigdemont** va disgustar a estones tot Catalunya, arriba el moment d'entregar-li el país a ell i a **Rajoy**. El carrer és d'ells i dels seus. Alguns taciturns insociables ens portem regular tirant a malament amb els dos equips contrincants i no hem tingut la vista d'acomodar-nos o aclimatar-nos a una de les opcions. DUI i 155. Nascuts l'una per l'altre o l'altre per a l'una.

Aquí està la república nounada i cessada. Ara, el de sempre, la legalitat contra la suposada legitimitat del Govern català. Variant de la cosa carlista. La legalitat de la monarquia espanyola contra la hipotètica legitimitat de la república catalana. **Trapero** i el director general dels Mossos, cessats. Aquí estem

tots junts i barrejats, a l'espera de nous esdeveniments.

Tenim el negre *Duelo a garrotazos* de **Goya** entre dues legalitats incompatibles de les quals només una pot sobreviure. És una paradoxa que, sent la llei antònima de garrotada, es dirimeixi al carrer quina de les dues ha de ser aniquilada.

El míssil de la desobediència

A tots els convergents que creïeu que amb aquest procés podríeu forçar una negociació amb el Govern de Madrid, benvinguts a la república independent de casa vostra. Adeu, amics convergents, els mediocres us esperarem sempre en aquesta riba. Pensàveu que aquest viatge i els seus escarafalls eren només per pressio-

nar **Rajoy** i tutejar-lo i ara comproveu que esteu en l'imparable míssil de la desobediència. Vosaltres, que éreu tan de missa i rebosteria dominical.

Al senyor **Rajoy**, que res, que després d'anys de no fer d'estadista i no dir ni piu en relació amb el que estava passant a Catalunya, aquí estem per patir un 155 que no sabrà ni podrà implementar fàcilment. I per cert que se'l va advertir. Ja ho veu, el suflé no només no baixa, sinó que esclata el forn. Que vostè hagi convocat eleccions amb la màxima brevetat és positiu i potser la menys rayonada de les seves decisions.

Postdata. - Anava a escriure un article dient que els dos governs us en podríeu anar a la merda per inútils i incapaçs. Però no ho he de fer. No ho faré. No seria just. ≡

el Periódico

www.elperiodico.cat

El Periódico de Catalunya, S.L. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. El Periódico de Catalunya, S.L. es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXVIII. Número 13.941. D.L.: B 36.860 - 1978

ISSN 1578-746X

29 D'OCTUBRE DEL 2017

Gent corrent

«Hem de recordar que som naturalesa»

L'abril del 2008, l'actriu Rosa Galindo va canviar radicalment la seva vida. Es va aïllar al Pla de l'Orri (Alt Berguedà) i va muntar la Fundació Miranda, un espai de llibertat on recupera cavalls amb un passat tempestuós i ells, al seu torn, sanen humans ferits. El 22 de novembre, abans que el fred i la neu caiguin sobre les pastures, Galindo i la manada inicien la transhumància cap a les terres més càlides d'Ossera (un viatge al qual es pot unir tothom que desitgi «una experiència transformadora»).

-Ha treballat amb Calixto Bieito, Mario Gas, Sergi Belbel. ¿Què fa a les muntanyes?

-El 1999, quan actuava a *Els Pirates*, de Dagoll Dagom, va morir Carles Sabater, molt amic meu. Vaig tenir la sensació de sortir d'una

crisàlide adolescent i entrar en una època de maduresa. No vaig veure sentit a pujar a un escenari si no estava més compromesa amb el món.

-¿Ho va deixar del tot?

-Durant cinc anys. Vaig obrir l'escola d'art dramàtic Eòlia. I un dia va caure a les meves mans el llibre *La maternitat d'Elna*, d'Assumpta Montellà, i vaig sentir la necessitat d'explicar la història d'Elisabeth Eidenbenz.

-Fa nou anys que la interpreta.

-Eidenbenz diu: «Només vaig fer el que havia de fer». Jo tampoc ho puc evitar.

-¿Recuperar cavalls era inevitable?

-Sí. De petita deia que volia ser actriu i grange-

Rosa Galindo

Va actuar a les ordres de grans del teatre, fins que va buscar refugi a les muntanyes i es va reconciliar amb cavalls i homes.

PER
Núria
Navarro

ra. Així que vaig reconnectar amb la infància i vaig apostar per viure a la naturalesa. Era el camí de la consciència, l'únic possible.

-¿Ho va fer sola?

-Vaig iniciar el projecte amb la meua exparella -ho hem deixat fa vuit mesos-; i actualment hi vivim el meu fill, d'11 anys, i jo, els 50 cavalls, 11 gossos i algunes gallines.

-Té coratge.

-Té una part dura, sí. Il·l'estrès rural existeix! Tot és molt extrem. Es triguen dues hores per anar al coll. He passat hores a la neu, congelada, ajudant un animal. Però no pots creure que no seràs capaç. No pots no estar present. Amb el que hi ha, estàs. I cada segon aprens alguna cosa.

-Expliqui alguna d'aquestes lliçons.

-Cavalls, persones i naturalesa formen un cercle virtuós que s'activa especialment en la transhumància, a la tardor i a la primavera. Una, cap a Ossera, pel camí dels Bons Homes i el de Trementinaires. I una altra cap al parc del Garraf, pel camí de la Marina.

-¿Van travessant terres sense problemes?

-És possible gràcies a la complicitat dels ajuntaments, que donen permís de pas, i l'acord amb la Diputació de Barcelona, que ens cedeix 300 hectàrees perquè els cavalls passin l'hivern. Allà on van, milloren el territori.

-¿Mai en perd algun?

-No. La seva supervivència està en el grup. Hauríem de prendre'n nota.

-Més coses per anotar.

-Els cavalls t'ensenyen a estar present, el valor del vincle. El que més els agrada és viure en pau. Rara vegada he sentit tanta calma com amb ells. Els humans hem de recordar que som naturalesa.

-¿Diria que l'estimen?

-Els hi hauria de preguntar a ells. Quan m'introdueixo en la manada, jo sento amor.

-Escolti, ¿ve de pagès?

-La meua àvia paterna era de Cortillas, un poble del Pirineu d'Osca. Ella m'explicava històries, com que la gent moria a causa d'un simple refredat. Quan vius en un espai natural estàs connectat amb la vida i la mort a cada instant.

-Vostè està connectada amb el silenci i l'ovació. ¿Què tria?

-No puc. El silenci és espai; l'ovació, humanitat. ≡

gentecorriente@elperiodico.com